

Anonimizirana verzija

Prijevod

C-522/21 – 1

Predmet C-522/21

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

24. kolovoza 2021.

Sud koji je uputio zahtjev:

Pfälzisches Oberlandesgericht Zweibrücken (Njemačka)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

18. kolovoza 2021.

Tuženik i žalitelj:

MS

Tužitelj i druga stranka u žalbenom postupku:

Saatgut Treuhandverwaltungs GmbH

[omissis]

**Pfälzisches Oberlandesgericht Zweibrücken
(Visoki zemaljski sud Falačke u Zweibrückenu, Njemačka)**

Rješenje

U sporu

MS, [omissis] Thür

– tuženik i žalitelj –

[omissis]

protiv

Saatgut Treuhandverwaltungs GmbH, [omissis] Bonn

HR

– tužitelja i druge stranke u žalbenom postupku –

[omissis]

radi naknade štete zbog povrede oplemenjivačkog prava

četvrto građansko vijeće Pfälzisches Oberlandesgerichta Zweibrücken (Visoki zemaljski sud Falačke u Zweibrückenu) [omissis] [sastav suda] 18. kolovoza 2021.

riješilo je:

- I. Postupak se prekida.
- II. U skladu s člankom 267. prvim stavkom točkom (b) i člankom 267. drugim stavkom Ugovora o funkcioniranju Europske unije, Sudu Europske unije upućuje se sljedeće prethodno pitanje:

Je li članak 18. stavak 2. Uredbe Komisije (EZ) br. 1768/95 od 24. srpnja 1995. o provedbenim pravilima za poljoprivredno izuzeće predviđeno u članku 14. stavku 3. Uredbe Vijeća (EZ) br. 2100/94 o oplemenjivačkim pravima na biljnu sortu Zajednice, u dijelu u kojem se pod uvjetima navedenim u tom članku može zahtijevati minimalna naknada štete u iznosu četverostruke naknade za licenciju, u skladu s Uredbom Vijeća (EZ) br. 2100/94 od 27. srpnja 1994. o oplemenjivačkim pravima na biljnu sortu Zajednice (Osnovna uredba), a osobito s člankom 94. stavkom 2. prvom rečenicom?

Obrazloženje:

I.

U dijelu koji je i dalje relevantan u drugostupanjskom postupku, stranke u postupku spore se o naknadi štete u skladu s oplemenjivačkim pravom Zajednice zbog nedopuštene sadnje.

Tužitelj je udruženje nositeljâ oplemenjivačkog prava osnovano u obliku društva s ograničenom odgovornošću; ti su nositelji ovlastili tužitelja da ostvari njihova prava vlasništva, a osobito da u svoje ime ostvari prava na podatke i prava na plaćanje.

Tuženik je poljoprivrednik od kojeg je tužitelj u prvostupanjskom postupku, među ostalim, zahtijevao da mu dostavi podatke o sadnji zimske sorte ječma „KWS Meridian” koja je zaštićena u skladu s pravom Zajednice. Tuženik je u postupku u pogledu opsega prerade navedenog sjemena tijekom prethodnih godina najprije dostavio sljedeće podatke:

- tržišna godina 2012./2013. 24,50 kvintala (q = 100 kg)

- tržišna godina 2013./2014. 26,00 kvintala
- tržišna godina 2014./2015. 34,00 kvintala
- tržišna godina 2015./2016. 45,40 kvintala

Nakon što je tuženik platio uobičajenu paušalnu naknadu za licenciju (licencija C = 11,95 eura po kvintalu) koju bi trebalo platiti za proizvodnju prema licenciji i u pogledu koje je za tržišnu godinu 2015./2016. u skladu s člankom 94. stavkom 1. Osnovne uredbe Vijeća (EZ) br. 2100/94 od 27. srpnja 1994. podnesena tužba za naknadu štete (razumna naknada) (vidjeti presudu Suda od 9. lipnja 2016., C-481/14, Hansson/Jungpflanzen Grünewald GmbH [*omissis*] [upućivanje u nacionalnoj pravnoj teoriji] [ECLI:EU:C:2016:419]) te koja je iznosila 537,75 eura (11,95 eura x 45 kvintala), tužitelj je podneskom odvjetnika od 26. studenoga 2019. zahtijevao plaćanje daljnje naknade štete u iznosu od 2151 eura (četverostruka paušalna naknada za licenciju za tržišne godine 2013./2014. i 2014./2015. koja je za svaku godinu umanjena za kasnije plaćenu paušalnu naknadu za licenciju u iznosu od 310,70 eura i 406,30 eura = 932,10 eura i 1218,90 eura) i u iznosu od 1613,25 eura (četverostruka paušalna naknada za licenciju za tržišnu godinu 2015./2016. umanjena za paušalnu naknadu za licenciju) u skladu s člankom 94. stavkom 2. Osnovne uredbe Vijeća (EZ) br. 2100/94 od 27. srpnja 1994. u vezi s člankom 18. stavkom 2. (provedbene) Uredbe Komisije (EZ) br. 1768/95 od 24. srpnja 1995.

Tuženik je u prvostupanjskom postupku osporavao opravdanost tog daljnjeg zahtjeva za plaćanje.

Tuženik je smatrao da je šteta koja je nositelju oplemenjivačkog prava nastala zbog njegova nedopuštenog ponašanja dovoljno kompenzirana plaćanjem paušalne naknade za licenciju umjesto plaćanjem naknade za sadnju (članak 5. stavak 5. (provedbene) Uredbe Komisije (EZ) br. 1768/95 od 24. srpnja 1995. u vezi s (provedbenom) Uredbom Komisije (EZ) br. 2605/98 od 3. prosinca 1998.). Dodatna paušalna „kaznena odšteta” nije u skladu sa sudskom praksom Suda.

Potpunom presudom od 4. prosinca 2020. [*omissis*] [sastav suda] [Landgericht Kaiserslautern (Zemaljski sud u Kaiserslauternu, Njemačka) prihvatio je posljednje podnesene tužbene zahtjeve, uz iznimku iznosa od 0,25 eura. Kao obrazloženje dodjele daljnje naknade štete u presudi se navodi jasan tekst članka 18. stavka 2. Uredbe Komisije (EZ) br. 1768/95 od 24. srpnja 1995.

Tuženik je protiv toga podnio žalbu koja se ne može osporavati u smislu postupovnog prava i kojom ustraje u postizanju cilja da se odbije dodjela paušalnih iznosa za naknadu štete uvećanih za kamate u pogledu kojih je podnesena tužba.

Tuženik zastupa stajalište da članak 18. stavak 2. (provedbene) Uredbe Komisije (EZ) br. 1768/95 od 24. srpnja 1995. nije u skladu sa zahtjevima članka 94. stavka 2. Osnovne uredbe Vijeća (EZ) br. 2100/94 od 27. srpnja 1994. i da stoga

Sud Europske unije taj članak treba proglasiti nevaljanim. Naime, članak 94. stavak 2. Osnovne uredbe Vijeća (EZ) br. 2100/94 od 27. srpnja 1994. ne treba tumačiti na način da se njime u korist nositelja oplemenjivačkog prava dopušta utvrđenje paušalne kaznene odštete, u ovom slučaju u obliku četverostruke naknade za licenciju. Naprotiv, opseg naknade štete koju treba platiti u skladu s člankom 94. stavkom 2. prvom rečenicom Osnovne uredbe Vijeća (EZ) br. 2100/94 od 27. srpnja 1994. treba što točnije odgovarati štetama koje su zbog povrede stvarno i sigurno nastale nositelju oplemenjivačkog prava.

Suprotno tomu, tužitelj brani odluku zemaljskog suda koju on smatra točnom.

Prema tužiteljevu pravnom stajalištu, člankom 18. stavkom 2. (provedbene) Uredbe Komisije (EZ) br. 1768/95 od 24. srpnja 1995. ne povređuju se zahtjevi članka 94. stavka 2. Osnovne uredbe Vijeća (EZ) br. 2100/94 od 27. srpnja 1994. i pravno pravilo također je u skladu sa sudskom praksom Suda Europske unije. Utvrđenje minimalne paušalne štete u iznosu četverostruke naknade za licenciju za proizvodnju reprodukcijskog materijala zaštićene sorte predstavlja potrebnu i razumnu ravnotežu između interesa s obzirom na nedopuštenu povredu prava nositelja oplemenjivačkog prava koja je namjerno ponovljena i koja se u tom pogledu pretpostavlja.

II.

Ovo vijeće prekida žalbeni postupak koji je pred njim u tijeku i u skladu s člankom 267. prvim stavkom točkom (b) i člankom 267. drugim stavkom UFEU-a Suda Europske unije upućuje prethodno pitanje navedeno u odjeljku II. izreke rješenja.

U skladu s pravnom ocjenom žalbenog suda, odluka o tuženikovoju žalbi ovisi isključivo o tome je li valjan članak 18. stavak 2. (provedbene) Uredbe Komisije (EZ) br. 1768/95 od 24. srpnja 1995.

Moguće je da se odredbom koju je Komisija donijela u tom članku i koja se odnosi na minimalnu paušalnu štetu u iznosu četverostruke naknade za licenciju povređuju temeljna načela iz članka 94. stavka 2. prve rečenice Osnovne uredbe Vijeća (EZ) br. 2100/94 od 27. srpnja 1994. i da je ta odredba zbog toga ništava.

U tom pogledu valja istaknuti da je već cilj članka 94. stavka 1. Osnovne uredbe Vijeća (EZ) br. 2100/94 od 27. srpnja 1994. kompenzirati prednost koju je ostvarila osoba koja je počinila povredu (nepovlašteni poljoprivrednik u smislu članka 14. te uredbe) te koja odgovara iznosu paušalne naknade za licenciju (razumna naknada). U tom se kontekstu članak 94. stavak 2. prva rečenica Osnovne uredbe Vijeća (EZ) br. 2100/94 od 27. srpnja 1994. može tumačiti na način da nositelj oplemenjivačkog prava u slučaju namjerne ili nemarne povrede ima pravo na naknadu daljnje štete (samo) ako tu štetu može konkretno dokazati.

Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, dosadašnja sudska praksa Suda Europske unije upućuje na to da normativno paušalno određivanje minimalne

štete, suprotno odredbi članka 18. stavka 2. (provedbene) Uredbe Komisije (EZ) br. 1768/95 od 24. srpnja 1995., nije u skladu s člankom 94. stavkom 2. prvom rečenicom Osnovne uredbe Vijeća (EZ) br. 2100/94 od 27. srpnja 1994. (vidjeti presudu Suda od 9. lipnja 2016., C-481/14, Hansson/Jun[g]pflanzen Grünewald GmbH, [omissis] [upućivanje u nacionalnoj pravnoj teoriji] [ECLI:EU:C:2016:419], t. 32. do 34. i od 5. srpnja 2012., C-509/10, Geistbeck/Saatgut, [omissis] [upućivanje u nacionalnoj pravnoj teoriji] [ECLI:EU:C:2012:416,] t. 39.).

Stoga se postavlja pitanje navedeno u odjeljku II. izreke rješenja, za čiji je odgovor nadležan Sud Europske unije. Naime, provedbena uredba koja je donesena na temelju ovlasti iz osnovne uredbe ne smije odstupati od odredbi drugonavedene uredbe i treba je proglasiti nevaljanom u slučaju odgovarajućeg prigovora (vidjeti presudu Suda Europske unije od 2. ožujka 1999., C-179/97, Kraljevina Španjolska protiv Komisije Europskih zajednica [ECLI:EU:C:1999:109]).

[omissis]

[potpisi i ovjera]

RADNI DOKUMENT